

KRONIEK.

BOEKBESPREKING.

LODE ZIELENS, *Het Jonge Leven*, Uitgeverij „Regenboog”, Amsterdam—Antwerpen, 1927.

Dit boekje van 207 bladzijden verdeelt zich, bij de lezing, voor onzen geest onmiddellijk in twee gedeelten, n.l. de eerste 88 bladzijden, die dat voortreffelijk verhaal-over-kinderen „Het Poortje” bevatten — den trouwen lezers van Elseviers welbekend — en de overige vijf verhaaltjes, alle van korter adem — en van veel geringer beteekenis. Hieruit volgt dat ik de samenstelling van dat bundeltje niet kan bewonderen. Ik vind het heel jammer dat het uitstekende „Poortje” met die vijf andere dingen, van mindere waarde, tot een bundel vereenigd werd. Beter ware het m.i. geweest, het afzonderlijk uit te geven — of te wachten tot er een evenwaardige metgezel aan kon toegevoegd worden. Maar de hoofdzaak, bij het verschijnen van dit boekje, is, dat hier weer een echt en zuiver, een geïnspireerd en talentvol jong vlaamsch schrijver voor den dag komt. Van Lode Zielens is veel te verwachten. Herinneren zich de Elsevier-lezers zijn verhaal „Het Poortje”? Het is gevoelig en geestig tegelijk, het doet een beetje romantisch aan en blijkt toch gansch en al reëel. Men gelooft ten volle aan ieder der onaanzienlijke persoontjes — echte Vlaamsche straatjongens en hun onschuldige vriendinnetjes — men leeft terstond en innig met hen mee.

De vijf bijgevoegde verhaaltjes zijn verschillend van aard. „Voor Moeder”, het eerste, is, geloof ik, nog het beste — toch maar amper het herdrukken in boekvorm waard, zou ik zeggen. „Mops, het jongetje en ik...” nu ja, een wel gevoelig, misschien zelfs wat overgevoelig niemendalletje, goed genoeg voor de krant, maar niet voor in een bundel. De schrijver moet zich zorgvuldig hoeden voor zijn neiging tot sentimentaliteit, tot overdrijving in gevoelszaken. „Voor 't laatst” is... ook wel aardig, maar denk daarbij eens aan Streuvels' „Het nieuwe Hoedje”, waar dit schetsje door zijn onderwerp aan herinnert. Door „De Droom” werd ik — al te sterk — aan een hollandsch jong schrijver van beteekenis herinnerd....

Zielens, houd vast aan uw eigen beste zelf, vertrouw op uw zuiver gevoel, dat ge nooit hoeft aan te zetten of aan te dikken, vertrouw ook op uw natuurlijken en gezonden humor, waarvan ge ons nog onlangs in „Meneer Pieternelle jubilaris” zulk een hoogst waardeerbaar, ja genietbaar staaltje hebt gegeven, en ge zult zeker meehelpen, de Vlaamsche prozakunst, die een beetje anemisch begon te worden, nieuw bloed, kracht en frischheid te schenken..

H. R.